

Τα κάλαντα του Λαζάρου

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Συνήθαιο το είχαν στην Κάλυμνο,

κάθε χρόνο 8 μέρες πριν το Πάσχα, να τραγουδάνε τα παιδιά «**τον Λάζαρο**», δηλαδή κάλαντα για το Σάββατο του Λαζάρου. Μετά το τραγούδι οι γείτονες θα τους έδιναν καλάθια στολισμένα με λουλούδια. Ο Γιώργος, που είχε μετακομίσει στο νησί, ένα χρόνο τώρα κοντά, είχε μάθει τα κάλαντα αυτά και ετοιμαζόταν να βγει να τα πει με τους καινούριους του φίλους στην πλατεία.

Ο παππούς του τον είδε που έβαζε τα καλά του και τον καμάρωσε. Άρχισε να σιγοτραγουδάει κι αυτός τα κάλαντα. Ο Γιώργος δεν τον είχε πάρει είδηση μέχρι που άκουσε τη φωνή του. «Παπού», τον ρώτησε, «γιατί τα κάλαντα λένε «τρεις ημέρες τον θρηνούσαν»; Γιατί ο Χριστός περίμενε τρεις ημέρες για να αναστήσει

αρο;»

Ο παππούς το σκέφτηκε λίγο και του απάντησε με χαμόγελο:

«Όταν αρρώστησε ο Λάζαρος, οι αδερφές του Μάρθα και Μαρία μήνυσαν στον Χριστό να έρθει γρήγορα να τον βοηθήσει. Όμως εκείνη την περίοδο ο Χριστός βρισκόταν μακριά, στη Γαλιλαία. Φυσικά, ο Υιός του Θεού ήξερε ότι θα πεθάνει ο Λάζαρος και ότι θα τον αναστήσει. Φτάνοντας στη Βηθανία, την πατρίδα του Λάζαρου, βρήκε τις αδερφές του να τον θρηνούνε πάνω από το μνήμα του. Και όπως λένε και τα κάλαντα της Καλύμνου «τον θρηνούν και τον εκλαίνε, τον θρηνούν και τον εκλαίνε, τρεις ημέρες τον θρηνούσαν και τον εμοιρολογούσαν»».

%kalantakalymnou%

«Και τότε ο Χριστός φώναξε: «Λάζαρε, δέυρο έξω!» και αναστήθηκε ο Λάζαρος!», συμπλήρωσε ο μικρός. «Και ήταν τρεις μέρες θαμμένος, μέσα στο μνήμα, πριν έρθει ο Χριστός να τον αναστήσει», μονολόγησε εντυπωσιασμένος. «Ακριβώς! Ξέρεις τι λένε τα βυζαντινά κάλαντα του Λαζάρου; Με τον τρόπο που τα τραγουδάνε είναι σαν να αφηγείται την ιστορία ο ίδιος ο Λάζαρος:

«Ήμουνα στη γη χαρακωμένος

και με τους νεκρούς ανταμωμένος.

Τα ματάκια μου γεμάτα δάκρυ

και το στόμα μου πικρό φαρμάκι.

Ήρθε ο Χριστός και ξύπνησέ με

κι απ' το μνήμα μου εσήκωσέ με.

Ήρθε ο Λάζαρος, ήρθαν τα Βάγια,

ήρθε η Κυριακή που τρών' τα ψάρια.»

«Πολύ ωραίοι στίχοι!», ενθουσιάστηκε ο μικρός. Άραγε τραγουδούν κι αλλού σήμερα για το θείο θαύμα; Υπάρχουν κι άλλα κάλαντα εκτός από τα δικά μας; Είναι όμοια με αυτά της Καλύμνου;», γεννήθηκαν ξαφνικά πολλές απορίες στο μυαλό του παιδιού.

«Κοίτα, πολλές περιοχές έχουν τα δικά τους «κάλαντα του Λαζάρου». Φυσικά, δεν ξέρω ακριβώς πόσα διαφορετικά κάλαντα υπάρχουν αλλά μπορώ να σε διαβεβαιώσω ότι τραγουδούν «το Λάζαρο», που λέμε, μέχρι και στα σύνορα», απάντησε ο παππούς.

«Τι εννοείς παπούλη; Μέχρι τα σύνορα του Έβρου;»

«Ακριβώς. Υπάρχουν και τα «εβρίτικα κάλαντα του Λαζάρου». Μάλιστα, εκεί τα παιδιά δεν ανακοινώνουν μόνο ότι σήμερα γιορτάζεται η ανάσταση του Λαζάρου, αλλά προμηνύουν στις γειτονιές ότι έρχεται σύντομα και η Κυριακή των Βαΐων και μετά από μια βδομάδα το θαύμα των θαυμάτων, η Ανάσταση του Κυρίου μας.

«Σήμερα είναι ο Λάζαρος,

αύριο είν' τα Βάγια

κι ως την άλλη Κυριακή

ήρθε κι η Πασχαλιά.»

«Ωραία όλα αυτά που μου λες παπού, αλλά

τώρα πρέπει να φύγω. Πάω να βρω τους φίλους μου στην πλατεία για να τραγουδήσουμε όλοι μαζί «το Λάζαρο». Θα τα πούμε μετά.»

«Να πας παιδί μου. Τη ζακέτα σου να μην ξεχάσεις μόνο!», είπε ο παππούς και του άνοιξε διάπλατα την πόρτα. Ο Γιωργάκης έφυγε τρέχοντας για την πλατεία. Ο παππούς βλέποντας τον να τρέχει έτσι θυμήθηκε με νοσταλγία τα νιάτα του. Κατευθύνθηκε μελαγχολικά προς την πολυθρόνα του. Κάθισε και σιγοτραγούδησε για άλλη μια φορά τα κάλαντα του Λαζάρου.